

P.S.
vis
dar
tave
myliu

ANTRA VISIEMS VAIKINAMS,
KURIUOS MYLĒJAU KNYGA

JENNY
HAN

Alma littera

Branğusis Piteri,

pasiūlgau tavęs. Praęjo tik penkios dienos, bet atrodo – penkeri metai. Galbūt todėl, kad nežinau, kas bus toliau, ar mudu dar kada nors kalbėsime. Esu tikra: pasisveikinsim susitikę chemijos pamokoje ar koridoriuje, bet ar kada nors viskas vėl bus kaip buvę? Liūdna apie tai galvoti. Tau galėdavau papasakoti viską ir manau, kad tu man – taip pat. Bent taip tikinasi.

Taiigi, kol dar jaučiuosi drąsi, papasakosiu viską. Tai, kas tarp mūsų nutiko kubile karšto vandens, mane išgąsdino. Suprantu, kad tau tai buvo tik eilinė Piterio gyvenimo diena, bet man tai reiškė labai daug. Todėl ir išsigandau. Ne dėl to, ką apie tai ir apie mane kalbėjo žmonės, bet kad tai atsitiko. Dėl to, kad tai buvo taip paprasta ir taip malonu. Aš išsigandau ir išsiliejau ant tavęs. Labai atsiprašau.

Ir atsiprašau, kad neužstojau tavęs prieš Džošą rečitalio vakarėlyje. Žinau – taip padaryti turėjau. Dar ne tiek esu tau skolinga. Vis dar negaliu patikėti, kad atėjai ir atsinešei sausainių su vaisiais. Beje, tas megztninis tau labai tiko. Ir sakau ne norėdama įsiteikti, o visiškai nuoširdžiai.

*Kartais tu man taip patinki, kad pykstu pati ant savęs.
Tas jausmas užpildo mane visą iki pat kraštu, ir tada
atrodo – tuoj išsiliesiu. Taip patinki, kad net nežinau,
ką daryti. O kai žinau, kad vėl susitiksim, širdis ima
greičiau plakti, ir kai į mane pažiūri, jaučiuosi laimin-
giausia pasaulyje.*

*Netikėk, ką apie tave sakė Džošas. Tu manęs nenuvylei.
Netgi priešingai. Pakylėjai. Padovanojai pirmąją meilės
istoriją. Tik neleisk, kad ji baigtųsi dabar.*

Su meile

Lara Džinė

1

KITĖ VISĄ RYTĄ BURBĖJO, TĒTIS IR MARGO KENTĒ NAUJŪJŪ METŪ pagirias. O aš? Man vietoj akių širdutės, o palto kišenėje laiškas.

Kol aunamės batus, Kitė dar bando išsisukti, kad, važiuojant pas tetą Kerę ir dėdę Viktorą, nereikėtų dėvėti hanboko.

– Pažiūrėk į rankoves! Man jos tik trijų ketvirčių!

– Taip ir turi būti, – sako tėtis, bet nelabai įtikinamai.

Kitė rodo į mane ir Margo.

– Tai kodėl jų kitokios? – piktai klausia.

Hanbokus parvežė senelė, paskutinį kartą lankydamasi Korėjoje. Margo hanbokas su geltonu švarkeliu ir obuolio žalumo sijonu. Manasis ryškiai rožinis su dramblio kaulo spalvos švarku ir ilgu, gėlėmis siuvinėtu rožiniu kaspinu priekyje. Sijonas platus, pasipūtęs kaip varpas ir siekia grindis. Priešingai nei Kitės – jos baigiasi ties kulkšnimis.

– Ne mūsų kaltė, kad augi kaip ant mielių, – atsakau, taisydamasi kaspiną. Su juo daug vargo. Peržiūrėjau ne vieną *Youtube* vaizdelį, kol supratau, kaip jį surišti, bet vis dar kreivas. Liūdnas vaizdas.

– Man ir sijonas per trumpas, – burbteli, kilstelėjusi palanką.

Iš tiesų Kitė nekenčia hanboko, nes turi eiti mažais žingsneliais ir visą laiką laikyti suėmusi sijoną, kad neprasiskleistų.

– Visos pusseserės vilkės hanbokus. Senelė labai apsidžiaugs, – sako tėtis, trindamas smilkinius. – Kalba baigta.

Automobilyje Kitė nesiliauja kartoti:

– Nekenčiu pirmosios Naujųjų metų dienos.

Visi, išskyrus mane, sėdi surūgę. Margo ypač surūgusi, nes turėjo keltis paryčiais, kad spėtų grįžti iš draugės. Taip pat nereikia pamiršti ir pagirių, bet mano nuotaikos niekas nesugadins, nes automobilyje manęs net nėra. Aš visai kitur, svarstau, ar laiškas Piteriui pakankamai nuoširdus, kaip ir kada jam perduosiu, ir ką jis pasakys. Ar įmesti į pašto dėžutę? Palikti spintelėje? Ar susitikus jis nusišypsos ir pajuokaus, kad būtų lengviau? Ar apsimės, kad jo nerado? Tai būtų blogiausia, bet turiu sau priminti, kad Piteris gero būdo ir niekada nepasielgtų žiauriai. Dėl to galiu būti tikra.

– Apie ką taip galvoji? – klausia Kitė.

Girdžiu kaip per miegus.

– Ką sakei?

Užsimerkiu apsimesdama, kad miegu, ir prieš akis matau Piterio veidą. Net nežinau, ko iš jo noriu, kam esu pasirengusi: ar rimtiems, pareigingiems vaikinų ir merginų santykiams, ar tam, ką turėjome iki šiol – neįpareigojamai draugystei, kai draugai retkarčiais pasibučiuoja. Ir vis dėlto negaliu pamiršti jo veido. Kaip šypsosi, kai taria mano vardą, kaip, būdama šalia, kartais pamirštu kvėpuoti.

Žinoma, atvykus pas tetą Kerę ir dėdę Viktorą, paaiškėja, kad nė viena pusseserė neapsivilkusi hanboko. Kitė norėtų rėkti ant tėčio, bet tik stovi, tirštai nuraudusi. Mudvi su Margo taip pat kreivai į jį žvilgtelime. Nelabai patogu kiaurą dieną sėdėti apsivilkus hanboką, tačiau drąsinama senelės šypsena atperka visus nuogaštavimus.

Kol nusiaunam batus ir nusivelkam paltus, šnipšteliu Kitei:

– Gal už tai, kad persirengėm, suaugusieji mums duos pinigų.

– Kokios jūs gražutės, – sako teta Kerė, mus apkabindama. –

Gaila, kad Heiven neapsivilko savojo!

Heiven tik pavarto akis ir pagiria Margo:

– Graži šukuosena!

Mudvi su Heiven skiria tik keli mėnesiai, bet ji jaučiasi daug vyresnė. Nuolat mėgina prisiplakti prie Margo.

Pirmiausia nusilenkimai. Pirmąją Naujųjų metų dieną korėjiečiai nusilenkia vyresniesiems ir linki sėkmės ateinančiais metais, o vyresnieji atsidėkodami duoda pinigų. Pradedama nuo vyriausiojo šeimos nario, tad senelė pirmoji sėdasi ant sofos, tada teta Kerė ir dėdė Viktoras, paskui tėtis ir galiausiai visi iki Kitės jai nusilenkia. Tėčiui atsisėdus ant sofos, kad kiti nusilenktų jam, šalia lieka laisva vieta su pagalvėle. Taip būna per kiekvienus Naujuosius metus nuo tada, kai mirė mamytė. Matant, kaip sėdi vienas, liūdnam šypsosi ir dalija dešimties dolerių banknotus, suspaudžia širdį. Senelė vogčiomis sugauna mano žvilgsnį. Ji galvoja tą patį. Atėjus mano eilei nusilenkti, priklaupiu, sudėjusi rankas prie kaktos, ir prisiekiu sau – pasirūpinsiu, kad kitais metais tėtis nesėdėtų vienas.

Gauname po dešimt dolerių nuo tetos Kerės ir dėdės Viktoro, nuo tėčio, tetos Minės ir dėdės Semo, kurie mums iš tiesų ne teta ir dėdė, o antrosios eilės pusbroliai (ar jau nebe pusbroliai? Jie buvo mamytės pusbroliai), ir po dvidešimt nuo senelės! Hanbokai papildomo pelno neatnešė, bet neblogai. Praėjusiais metais tetos ir dėdės dalijo po penkis.

Po nusilenkimų imamės sriubos su ryžių pyragėliais. Tai turi atnešti sėkmę. Teta Kerė pagamino juodaakių pupelių pyragėlių ir nori, kad visi paragautų nors po vieną, nors niekas nenori. Dvyniai Haris ir Leonas – mūsų trečiosios eilės pusbroliai, arba buvę trečiosios eilės pusbroliai – atsisako valgyti ir sriubos, ir pyragėlių. Jie valgo keptą vištieną, įsitaisę prie televizoriaus. Kadangi prie valgomojo stalo vietos visiems neužtenka, mudvi su Kite sėdim ant aukštų taburečių prie virtuvės salos, bet puikiai girdim, kaip visi juokiasi.

Pradėdama valgyti sriubą, sugalvoju norą. *Prašau, kad išsiaiškintume su Piteriu ir vėl būtume drauge.*

– Kodėl man visada tenka mažesnis dubenėlis sriubos negu kitiems? – sušnabžda Kitė.

– Nes tu mažiausia.

– O kodėl negavom atskiro dubenėlio kimči?

– Teta Kerė mano, kad jo nemėgstam, nes esam tik pusiau korėjietės.

– Nueik paprašyti, – šnabžda Kitė.

Taip ir padarau, bet tik todėl, kad irgi noriu kimči.

Kol suaugusieji geria kavą, Margo, Heiven ir aš lipam į Heiven kambarį. Kitė velkasi iš paskos. Paprastai ji žaidžia su dvyniais, bet šįkart pasiima tetos Kerės jorką Smitį ir lipa viršun su visomis merginomis.

Heiven kambario sienos išklijuotos man niekada negirdėtų alternatyviojo roko grupių plakatais. Ji juos nuolat keičia. Matau vieną naują su įspaustu užrašu *Belle and Sebastian*. Atrodo kaip padarytas iš džinso.

– Šitas geras, – tarsteliu.

– Kaip tik rengiausi nukabinti, – sako Heiven. – Jei nori, gali pasiimti.

– Dėkui, nereikia, – atsakau.

Žinau – siūlo tik tam, kad pasijustų viršesnė. Visada taip daro.

– Aš paimsiu, – įsikiša Kitė. Heiven veidas sekundėlę persikreipia, bet mano sesutė jį jau plėšia nuo sienos. – Ačiū, Heiven!

Mudvi su Margo susižvalgom, vos tramdydamos šypsenas. Heiven niekada neturėjo kantrybės su Kite, bet jausmas abipusis.

– Margo, gal Škotijoje buvai kokiam nors koncerte? – klausia Heiven ir, klestelėjusi ant lovos, atsidaro nešiojamąjį kompiuterį.

– Ne, turėjau daug mokyti.

Bet Margo ir šiaip nėra didelė gyvosios muzikos gerbėja. Ji tikrina telefoną; hanboko sijonas gražiai išsiskleidęs. Ji vienintelė iš Songų merginų, dar viską apsirengusi. Aš jau nusivilkau švarkeklį – likau tik su palaidine ir sijonu. Kitė nusimetė švarką ir nusisėgė sijoną. Sėdi vienais apatiniais marškiniais ir kelnaitėmis.

Atsisėdu šalia Heiven *Instagrame* pasižiūrėti nuotraukų iš atostogų Bermuduose. Jai slenkant per nuotraukas, pasirodo viena iš išvykos į kalnus. Heiven priklauso Šarlotsvilio jaunių orkestrui, tad pažįsta daug žmonių iš skirtingų mokyklų. Tarp jų ir mane.

Pamačiusi nuotrauką, nesulaikau atodūσιο – mes visi autobuse paskutinį rytą. Piteris, mane apkabinęs, kažką šnabžda į ausį, tik, gaila, neatsimenu, ką.

Heiven nustebusi pakelia akis.

– Ei, čia gi tu, Lara Džine! Iš kur čia?

– Mokyklos išvyka į kalnus.

– Ar čia tavo vaikinai? – klausia. Matau, nuotrauka jai padarė didelį įspūdį, bet iš paskutiniųjų stengiasi to neparodyti.

Norėčiau atsakyti taip, bet...

Prie mūsų prieina Kitė ir žvilgteli per petį.

– Taip, Heiven, ir jis karščiausias vaikinai iš visų.

Tai iššūkis. Į savo telefoną įlindusi Margo taip pat pakelia galvą ir sukikena.

– Na, ne visai, – murmu.

Jis tikrai karščiausias vaikinai, kokį aš esu mačiusi, bet nežinau, kaip atrodo Heiven mokyklos vaikinai.

– Ne, Kitė teisi, jis tikrai karštas, – pripažįsta Heiven. – Kaip pakabinai? Tik neįsiseisk, bet nemaniau, kad vaikštai į pasimatymus.

Truputį susiraukiu. Kodėl turėčiau nevaikščioti? Ar aš koks apkerpėjęs grybas, kiauras dienas sėdintis namie tamsioje patalpoje?

– Lara Džinė nespėja iš vieno pasimatymo į kitą, – kaip ištiki-
ma draugė praneša Margo.

Nuraustu. Niekada su niekuo nesusitikinėjau, net ir Piteris
nesiskaito, bet lieku jai dėkinga.

– Kuo jis vardu? – klausia Heiven.

– Piteris. Piteris Kavinskis, – vien garsiai tariamas vardas
primena malonumą, kažką saldaus, kaip ant liežuvio tirpstantis
šokoladas.

– *Aaa*, – nutęsia. – Maniau, jis susitikinėja su ta gražuo-
le blondine. Kuo ji vardu? Džena? Argi vaikystėje judvi nebuvote
geriausios draugės?

Man suspaudžia širdį.

– Jos vardas Ženevjeva, bet mes nebedraugaujam, o jiedu su
Piteriu seniai nebe kartu.

– O nuo kada susitikinėji su Piteriu? – klausia Heiven, įtariai
į mane žiūrėdama. Lyg tikėtų devyniasdešimčia procentų, bet dėl
dešimties dar abejotų.

– Nuo rugsėjo. – Tai tiesa. – Dabar mes ne kartu; nusprendėm
padaryti pertrauką, bet... aš... tikiuosi viso geriausio.

Kitė mažuoju piršteliu baksteli man į skruostą ten, kur šyp-
santis atsiranda duobutė.

– Tu šypsaisi, – sako, pati šypsodamasi, ir prisiglaudžia prie
manęs. – Šiandien susitaikyk, gerai? Aš jo pasiilgau.

– Viskas ne taip paprasta.

O gal atvirkščiai?

– Aišku, kad paprasta. Tu jam vis dar patinki. Tik pasakyk,
kad ir jis tau patinka, ir viskas. Bum. Vėl būsit kartu kaip niekur
nieko – lyg niekada nebūtum jo išmetusi iš namų.

Heiven išpučia akis.

– Lara Džine, ar *tu jį* palikai?

– Dievulėliau, ar tai taip neįtikėtina? – Nužvelgiu prisimerkusi. Heiven tik nebyliai žiopteli.

Dar kartą žvilgtelėjusi į jo nuotrauką, atsistoja eiti į tualetą, bet, prieš uždarydama duris, spėja pasakyti:

– Jei aš draugaučiau su tokiu vaikinu, tikrai jo nepaleisčiau.

Jos žodžiai kūnu perbėga kaip šaltas dušas.

Kažkada taip pat galvojau apie Džošą, bet dabar atrodo – praėjo milijonas metų. Liko tik prisiminimas. Nenoriu, kad taip pat baigtųsi su Piteriu. Nenoriu, kad jausmai išblėstų tiek, jog, net susikaupusi iš visų jėgų ir užsimerkusi, negalėčiau prisiminti jo veido. Visada noriu prisiminti jo veidą.

Atėjus laikui važiuoti ir velkantis paltą, man iš kišenės iškrinta laiškas Piteriui. Jį pakelia Margo.

– Dar vienas laiškas?

Nuraustu ir greitai burbteliu:

– Dar nežinau, kada jam atiduoti. Ar įmesti į pašto dėžutę, ar išsiųsti paštu? O gal paduoti, susitikus akis į akį. Kaip tau atrodo, Gogo?

– Pasikalbėkit. Dabar pat, – pataria sesuo. – Tėtis tave paveš. Nueisi pas jį, paduosi laišką ir pamatysi, ką pasakys.

Vien nuo minties širdis ima greičiau plakti. Dabar? Nueiti iš anksto nepaskambinus? Be jokio plano?

– Nežinau, gal dar reikėtų pagalvoti.

Margo išsižioja atsakyti, bet jai už nugaros išdygsta Kitė.

– Gana su tais laiškais! Nueik ir jį susigražink!

– Nelauk, kol bus per vėlu, – priduria Margo, bet žinau, kad ji kalba ne tik apie mane ir Piterį.

Po viso, kas nutiko, apie Džošą neužsimenu. Nors Margo man atleido, kam be reikalo siūbuot baidarę. Pastarosiomis dienomis stengiausi ją palaikyti ir tikėjaisi, kad to pakaks, bet po savaitės

Margo išvyksta į Škotiją. Atrodo, būtų negerai, jei išvyktų su juo net nepasikalbėjusi. Juk tiek laiko buvom draugai. Žinau, kad su Džošu kaip nors susitaikysiu, nes esame kaimynai. Kai kasdien mataisi, nėra kur dėtis – viskas susitvarko savaime. Bet Margo ir Džošui sudėtingiau, nes ji bus toli. Jei nepasikalbės dabar, per laiką randas tik dar labiau sukietės, surambės ir galiausiai atrodys, kad jie nepažįstami žmonės, kurie niekada vienas kito nemylėjo. Būtų labai liūdna.

– Jei aš pasikalbėsiu su Piteriu, tai tu – su Džošu, – šnipšteliu, kol Kitė aunasi batus.

– Pažiūrėsim, – sako, bet akyse žybtelėjusi viltis suteikia vilties ir man.